

תת"ע 8488/05/14 - מדינת ישראל נגד אורי קפלן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

01 דצמבר 2014

תת"ע 8488-05-14 מדינת ישראל נ' קפלן
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

בעניין: מאשימה

נגד

אורי קפלן

נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו אי ציות לתמרור 302 המוצב בדרך בכיוון נסיעתו, בכך שלא עצר את רכבו לפני קו עצירה, עבירה בניגוד לתקנה 22(א) ו-64(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

מטעם התביעה העידה: רס"מ קרן טל (להלן - **השוטרת**) ובמסגרת עדותה הוגש הדוח שערכה (ת/1 ות/2). מטעם ההגנה העידו הנאשם ומר עידן לינדל (להלן - **העד**).

נסיבות המקרה עפ"י המצוין בדוח היו כדלקמן:

ביום 18.3.2014 שעה 08:25, בעת שהשוטרת עמדה לשם אכיפה, ברחוב הצורף 3 בחולון, כ- 30 מ' מול הצומת עם רחוב המלאכה (להלן- הצומת), הבחינה כי הנאשם נהג ברכב שמספרו 58-692-51 (להלן - **הרכב**), בנתיב השמאלי ביותר ברחוב המלאכה, כשהוא ראשון בטור רכבים שנסעו באותו נתיב. בהגיעו לצומת פנה שמאלה בנהיגה רצופה לרחוב הצורף לכיוון מזרח. נוכח פנייתו של הנאשם שמאלה, נדרש רכב פרטי בצבע לבן שנסע על רחוב המלאכה לכיוון צפון, לבלום במרכז הצומת ולצפור צפירת חרום.

בנתיב נסיעתו של הנאשם מוצב בצומת מצד שמאל, על אי תנועה, תמרור 302 ברור ותקני. על הכביש קו עצירה, ולאחריו מעבר חציה.

לאחר שהנאשם סיים את פנייתו שמאלה, הרכב נעצר על ידי השוטרת, ברכב היה נוסע נוסף. משהוסברה לנאשם העבירה, השיב: "**אוי ואבוי לך אם תרשמי לי דוח, תרשמי לאלו החוסמים לי את הצומת**".

לאחר ששמעתי את הצדדים ובחנתי את נסיבות המקרה, ולאחר שהזרתתי את עצמי מפני הרשעה על סמך עדות יחידה, באתי לכלל מסקנה כי התביעה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה. אלו טעמיי:

1. הנאשם העיד בחקירתו הראשית כי הוא והעד נסעו למקום עבודתם המצוי ברחוב הצורף. בצומת היה עומס תנועה כבד. הנאשם נסע בנתיב השמאלי והתכוון לפנות שמאלה, לשם כך היה עליו לחצות לרוחב את שני נתיבי הנסיעה ברחוב המלאכה. לדבריו, נעצר לפני קו עצירה ולאחר שהבחין כי אין הולכי רגל החוצים את מעבר החצייה המשוטט לאחר קו העצירה, התקדם לכיוון הצומת לשם ביצוע הפנייה. בנתיב השמאלי במסלול הנגדי לכיוון נסיעתו של הנאשם, עמד אוטובוס שחסם את הצומת. האוטובוס התקדם מעט ופינה את הצומת. נהג הרכב שנסע אחרי האוטובוס סימן לנאשם עם היד לעבור, וגם הנהג בנתיב הימני במסלול הנגדי סימן לו לעבור. נשמעו צפירות מרכבים שנסעו אחרי הרכב של הנהג שנסע בנתיב הימני. עם השלמת הפניה שמאלה, השוטרת סימנה לנאשם לעצור. לגרסתו, לא הבין מדוע נדרש לעצור, ושיער כי הדרישה היא לצורך בדיקת רישיונות.

2. השוטרת הציגה גרסה ברורה ומפורטת אודות השתלשלות העניינים. הוצגו נתיבי הנסיעה באופן נהיר, תוך התייחסות למיקום רכבו של הנאשם בטור הרכבים ולמסלול נסיעתו. תוארו הנסיבות שהובילו לעצירת הרכב, היינו פנייתו של הנאשם שמאלה בנסיעה רצופה, בלא מתן זכות קדימה לרכב שנסע במסלול הנגדי, כתוצאה מכך הרכב נאלץ לבלום ולצפור צפירת חרום. במהלך החקירה הנגדית הסבירה השוטרת בצורה ברורה את אופן התנהלותה בשטח על מנת שיעמוד לרשותה שדה ראיה ברור ונקי.

3. הנאשם העיד כי **"נעצרתי לפני קו העצירה שלפני מעבר [במקור: מעצר] החציה, לאחר שהבחנתי שאין הולכי רגל בסביבה התקדמתי לכיוון הצומת כדי שאוכל לבצע את הפניה והתקדמתי לדעתי רק פה היא יכולה לראות אותי באמת"** (פרוט' עמ' 5, שורות 16-18), מדבריו אלה עולה כי הנאשם התקדם במטרה לבצע את הפניה שמאלה מבלי שבחן את מצב התנועה במסלול הנגדי, ונכח טענתו של הנאשם כי המסלול הנגדי היה עמוס, עולה מכך כי כוונתו הייתה לבצע את הפניה מבלי להמתין לפינוי הצומת. מכל מקום, מדבריו אלה עולה כי עיקר טרוניתו היא שהשוטרת לא הייתה יכולה להבחין בעצירתו לפני קו העצירה. אולם, בה בעת העיד הנאשם כאמור, כי לאחר שהתקדם לכיוון הצומת, היה לשוטרת שדה ראיה על מנת להבחין באירוע.

4. השוטרת רשמה בדוח שהנאשם **"גרם לרכב לבן פרטי לבלום במרכז הצומת שנסע על המלאכה לצפון, ולצפור צפירת חרום"** (פרוט' עמ' 3, שורות 3-4). הנאשם ציין **"כאשר בנתיב השני התנועה קצת זרמה, גם הנהג בנתיב לידו סימן לי לעבור. נשמעו צפירות מאחוריו, .."** (פרוט' עמ' 5, שורות 21-22). לטעמי, עדות הנאשם מהווה חיזוק למצב אותו תיארה השוטרת. הנאשם לגרסתו, חלף על פני הנתיב השמאלי במסלול הנסיעה הנגדי לאחר שנהג הרכב שנסע אחרי האוטובוס, סימן לו לעבור. אולם, על הנאשם מוטל היה לוודא כי ביכולתו להשלים את הפניה בבטחה בלי להפריע לרכבים שנסעו בנתיב הימני במסלול הנגדי. אין בפי הנאשם טענה כי בטרם החל בפניה שמאלה וידא את מצב התנועה במסלול הנגדי בכללותו, או כי האט את מהירותו טרם כניסתו לנתיב הימני. הנאשם הסתפק בכך שהנהג שנסע בנתיב השמאלי סימן לו לעבור והחל בפניה שמאלה. כתוצאה מכך, נאלץ נהג הרכב הפרטי שנסע בנתיב הימני לבצע בלימת חרום, כאשר גם הנאשם אישר כי רכבים שנסעו מאחורי רכב זה צפרו לו. מנסיבות האירוע עולה כי היה לשוטרת שדה ראיה ברור ונקי לעבר נתיב הנסיעה הימני במסלול הנגדי, אשר נמצא בסמוך למקום עמידתה. ונסיעת האוטובוס בנתיב השמאלי של המסלול הנגדי, ככל שהייתה, אינה רלוונטית לחציית נתיב הנסיעה הימני לרוחבו.

5. כאמור, המחלוקת בין הצדדים נסבה על הימצאותו של שדה ראייה המאפשר לשוטרת להבחין בביצוע העבירה. גם אם תתקבל גרסת הנאשם כי השוטרת לא היתה יכולה להבחין בעצירתו לפני קו העצירה, הרי די בבלימתו של נהג הרכב במסלול הימני כדי לגבש את ביצוע העבירה. זאת להטעים, תמרור 302 מורה כי על הנהג מוטל לעצור ואף לתת זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה. בתקנה 1 לתקנות התעבורה מוגדרת משמעותה של **מתן זכות קדימה: "אי המשכת הנסיעה או התחלתה כאשר על ידי כך עלול הנהג ברכב הנדרש לתת זכות קדימה לנוהגים ברכב אחר לאלצם לסטות מקו נסיעתם או לשנות את מהירות נסיעתם."**

6. בנוסף, יצוין כי מרבית טענותיו של הנאשם הועלו לראשונה בהליך שמיעת הראיות ולא הועלו בעת רישום הדוח או בעת מתן המענה לכתב האישום. במסגרתן ניתן למנות את טענתו של הנאשם אודות עומס תנועה בצומת, אוטובוס שנטען כי הסתיר את שדה ראייה של השוטרת, טענתו כי שני נהגים שונים איפשרו לו לחצות את הצומת בלא שנגרמה הפרעה לתנועה, וכיוצ"ב. טענות אלה הינן כבושות, ויש בכך כדי להפחית ממשקלן. מנגד, השוטרת העידה כי ישנם מצבים שבהם יש עומס תנועה בצומת, אך לא תמיד. כשלא קיים עומס תנועה בצומת, לעיתים נהגים אינם מצייתים לתמרור ופונים שמאלה בנסיעה רצופה, ולשם כך בדיוק נדרשת אכיפה בצומת.

7. במסגרת חקירתה הנגדית ציינה השוטרת **"שוטרים לא בכל מחיר, רושמים דוח לנהג"** (פרוט' עמ' 4, שורה 19). חיזוק לכך ניתן למצוא במסגרת חקירתו הנגדית של הנאשם שציין **"ראיתי גם שהיא ויתרה למישהי..."** (פרוט' עמ' 6, שורה 2). בנוסף, כאשר נשאל **"ז"א שהשוטרת אמרה אמת שלא בכל מקרה היא רושמת דוח?"** השיב הנאשם **"במקרה הזה הוא לא קיבל דוח"** (פרוט' עמ' 6 שורות 8-9). מחד גיסא, הדבר מחזק את מהימנותה של השוטרת. ומאידך גיסא, מחליש את מהימנותו של הנאשם שבפעם הראשונה ציין שמדובר **"במישהי"** ובפעם השניה ציין **"הוא לא קיבל דוח"**.

8. העד מטעם ההגנה חזר על גרסתו של הנאשם, וניסה ליצור את הרושם לפיו השוטרת אינה מפעילה שיקול דעת, אלא רושמת דוח אחר דוח. העד ציין **"אחרי מספר מטרים עמדה השוטרת, כאשר אם אני זוכר נכון בדיוק רכב עזב אותה, כלומר היא סיימה לתת דוח למישהו אחר, זו היתה תנועת שרשרת שהיא מסיימת עם האחד ועוברת לשני, זו היתה התחושה"** (פרוט' עמ' 7, שורות 13-15). מנגד, במסגרת חקירתו הנגדית נשאל העד **"האם היא רשמה דוחות נוספים, לא בזמן האירוע"**, עתה סייג העד את דבריו, והודה **"אני לא ממש בטוח שהיא רשמה דוח לפנינו, אבל לאחר מכן, כן"** (פרוט' עמ' 7, שורות 25-26).

9. אין חולק לגבי כיוון הנסיעה של הנאשם, נתיב נסיעתו ומקום עמידתה של השוטרת, היתה זו שעת בוקר, אור יום, ותנאי ראות טובים. השוטרת עמדה מול קו העצירה, מיקום אשר מטבע הדברים מאפשר שדה ראייה תקין לעבר קו העצירה. הנאשם, מצידו לא הבחין בשוטרת עד אשר נדרש לעצור, ולא חלק על גרסתה כי היה רכב הראשון בטור הרכבים שנסע בנתיב השמאלי לצורך פניה שמאלה.

בסופו של דבר, לא מצאתי כי יש מקום לקבל את טענות ההגנה, אשר בחלקן היו כבושות. נתתי אמון בגרסת התביעה, אשר חיזוק לה נמצא בנסיבות האירוע. ונשענה על עדות משכנעת של השוטרת. משכך, אני קובעת כי המאשימה

הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט' כסלו תשע"ה, 01 דצמבר 2014, במעמד הנאשם ובא כוח המאשימה.